

Marek Florek

Ulanów, st. 31, gm. loco, woj.
tarnobrzeskie, AZP 93-79/119

Informator Archeologiczny : badania 29, 109

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ulanów, st. 31
gm. loco, woj. tarnobrzeskie
AZP 93-79/119

Państwowa Służba Ochrony Zabytków
 w Tarnobrzegu
 Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
 w Lublinie

Badania prowadził mgr Marek Florek. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków w Tarnobrzegu i Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Domniemane cmentarzysko kurhanowe.

Stanowisko znajduje się na krawędzi najwyższej terasy Sanu. Znajduje się tu kilkadziesiąt dość regularnych kopców różnej wielkości. Podobne obiekty znajdują się w kilku sąsiednich miejscowościach w międzyczeczu Sanu i Tanwi. Celem badań było stwierdzenie charakteru kopców na stanowisku 31, określonym w trakcie AZP jako domniemane cmentarzysko kurhanowe. Rozkopano jeden z mniejszych kopców, o regularnym stożkowatym kształcie, średnicy 4,5 m i wysokości 0,8 m. Nasyp kopca zbudowany był z czystego, warstwowego piasku. Nie znaleziono w nim żadnych materiałów zabytkowych. Na głębokości 150 cm od kulminacji nasypu (ok. 70 cm poniżej współczesnego poziomu terenu okalającego kopiec) wystąpiła warstwa humusu kopalnego, a w niej drobne fragm. ceramiki nowożytniej (XIX w.). Analogiczne obserwacje poczyniono w trakcie badań w 1991 r. domniemanych kopców w oddalonej ok. 20 km od Ulanowa miejscowości Jezowe, stan. 38. Badany kopiec, a zapewne również pozostałe, jest zatem najpewniej obiektem naturalnym — niewielką wydmą powstałą w wyniku aktywizacji procesów wydmotwórczych po wycięciu w 1. poł. XIX w. lasów w dolinie Tanwi i Sanu.

Dokumentacja i materiały znajdują się w Państwowej Służbie Ochrony Zabytków w Tarnobrzegu.

Badania zakończono.

Wieldządz, st. 1
gm. Płużnica, woj. toruńskie
AZP 33-45/88

Uniwersytet Mikołaja Kopernika Instytut Archeologii i Etnologii Zakład Archeologii Średniowiecza i Czasów Nowożytnych w Toruniu

Badania prowadził dr Dariusz Poliński (autor sprawozdania) przy współudziale mgr. Witolda Tokarskiego i 12-osobowej grupy studentów archeologii. Nadzór naukowy dr Wojciech Chudziak. Finansowane przez Fundację na Rzecz Nauki Polskiej w ramach programu „Adalbertus”. Pierwszy sezon badań. Osada pradziejowa (okres lateński/wplywów rzymskich?), osada wczesnośredniowieczna (poł. XI-XI/XII w.), grodzisko późnośredniowieczne (2. poł. X-1. poł. XV w.).

Badania na stanowisku 1 w Wieldządzu przeprowadzone zostały 17.07-03.08.1995 r. W części południowej grodziska wytyczono 3 wykopy usytuowane na styku wewnętrznego stoku wału z wyraźną niecką, na styku północnej części niecki z wypiętrzeniem stanowiącym zasadniczą część stanowiska oraz na samym wypiętrzeniu. Ogółem przebadano wykopaliskowo powierzchnię ok. 38 m² oraz wykonano odwierty. Nie natrafiono na relikty wału grodowego o technice wykonania charakterystycznej dla okresu wczesnośredniowiecznego, stąd też odkryte nawarstwienia wczesnośredniowieczne z ok. poł. XI w. traktować należy jako pozostałości obiektu o charakterze nieobronnym (osady). Większość warstw kulturowych wiązać należy z późnośredniowiecznym grodem krzyżackim (2. poł. XIII-1. poł. XV w.). Znaleziono również na złożu wtórnym fragm. ceramiki pradziejowej (okres lateński/wplywów rzymskich?).